

et Flertal for i Udvalget i forbedrende Retning.

Det, der her foreslaas af de 3 konservative Medlemmer, er paa dette Punkt at vende tilbage til Ministerens oprindelige Forslag, men dette var under Udvalgsbehandlingen forladt af alle. Aftrapningen af Forslaget var forladt, saaledes at man ønskede et ensartet Tillæg for netop at forhindre Fristelsen til at flytte fra Land til By, altsaa motiveret med gode saglige Grunde. Dernæst havde man strakt sig videre fra Flertallets Side. Baade Konservative og Venstre var gaaet med til, at Invaliderne ogsaa i Fremtiden skulde have 800 Kr., for saa vidt de led af svær Form for Invaliditet, deriblandt alle de blinde. Dette opgiver man nu, man vender tilbage til Ministerens oprindelige Forslag, som var forladt af alle i Udvalget.

Ministeren har endnu ikke haft Ordet, men jeg vil bede ham om, naar han faar Ordet, at oplyse os, hvis han følger Venstres Ordfører, hvad han formentlig gør, og anbefaler at stemme for de 3 konservative Medlemmers Ændringsforslag, om det da er hans Mening, naar Lovforslaget kommer op i det andet høje Ting, da at ville anbefale det i denne Skikkelse og arbejde derfor. Jeg vil gerne have klart Svar derpaa. Jeg har allerede nu faaet at vide af de Konservatives Ordfører, at det ikke er deres Mening. Men saa siger jeg, at det er ganske uværdigt for Folketinget at behandle Lovforslaget paa den Maade, det er at nedbryde Respekten for Folketinget, og mod en saadan Fremgangsmaade maa vi nedlægge den bestemteste Protest.

Naar Lovforslaget kommer til endelig Afstemning her, efter at Ændringsforslagene har været underkastet Afstemning, er det klart, at vi i Overensstemmelse med hele vor Stilling vil stemme imod. Man kan for saa vidt sige, at det vedkommer ikke os, hvilken Form Lovforslaget faar, vi vil jo stemme imod ved tredie Behandling, fordi intet af det foreliggende tilfredsstiller os, men derfor har vi dog alligevel som Medlemmer af dette Ting Ret til at pege paa, hvor usømmeligt et Folketingsflertal i Virkeligheden bærer sig ad, hvis det følger den Vej, der anbefales af de Konservatives og Venstres Ordførere.

Der foreligger endvidere nogle Ændringsforslag af det ærede Medlem Hr. P. Munch. Med Hensyn til det første, Ændringsforslag Nr. 1 til § 3, skal jeg sige, at vi vil stemme for det. Den Fejl, der blev begaaet ved anden Behandling, burde redresseres nu, hvis der er nogen som helst

Mulighed derfor. Jeg kan stadig ikke forstaa, at det er rigtigt gennemtænkt af et Flertal, bl. a. mod Invalideforsikringsrettens saa klare og velbegrundede Indsigelse, at foretage denne fundamentale Forandring i hele vor Invalideforsikringslovgivning, at man skal sammenligne Invalidereansøgeres Invaliditet med Arbejdsevnen hos jævnaldrende, hvilket ogsaa, som jeg havde Lejlighed til at udvikle ved anden Behandling, vil blive praktisk ugørligt. Jeg har senere haft Lejlighed til at tale med meget kyndige Folk om den Ting, og de har sagt, at det, at sammenligne en 53-aarig med en 53-aarig og en 57-aarig med en 57-aarig, er at stille Administrationen overfor en fuldkommen uovervindelig Vanskelighed. Men hvad enten man kan klare disse Vanskeligheder eller ej — man bliver jo nødt til at gøre det paa en eller anden Maade —, det bliver uretfærdigt, og Følgen vil blive, at mange, der hidtil har haft soleklar Ret til Invalidereentydelse, bliver skubbet ud. Jeg kan altsaa anbefale dette Ændringsforslag af det ærede Medlem Hr. P. Munch.

Hvad de andre Ændringsforslag angaar, har jeg allerede for saa vidt udtalt mig om dem ved anden Behandling. Jeg mener, at disse Ændringer er af den Natur, at de krævede en langt omhyggeligere Bearbejdelse. Og her er jeg ved det, som jeg ogsaa har sagt baade ved første og anden Behandling og kort vil gentage her ved tredie Behandling: at denne Lov, som for Resten ogsaa de andre sociale Nedsæringslove, ikke burde have været til Behandling her i Rigsdagen, før den sociale Kommission, som alle Partier enstemmigt bad mig som Socialminister om at nedsætte, havde gjort sit Arbejde. Det, vi trængte til i dansk Sociallovgivning, var at faa bragt System og Enhed i den. Den er vokset historisk og noget tilfældigt op, den er paa mange Punkter irrationel. Derfor var det meget naturligt, at der blev nedsat en Kommission. Alle Partier i Administrationskommissionen opfordrede mig enstemmigt til at gøre det, og jeg gjorde det. Man skulde have ladet denne Kommission have Tid til at gøre sit Arbejde, saaledes at der kunde være skabt et sagligt Grundlag for en organisk Samarbejdning og Systematisering af alle vore socialpolitiske Love. Det, der nu sker — jeg benytter Lejligheden til at sige dette saa stærkt, jeg kan, endnu en Gang, idet det er den sidste af de sociale Nedsæringslove, der nu staar i Færd med at skulle endeligt vedtages eller forkastes i dette Ting —, det, der nu foretages fra